

Znam, teško je jablan vitak biti
na osami, samom sebi šumoriti.

Baš nikad nikom ni o čem ni slova
— daleko je do drugih jablanova.

K tome na visu, strašnom gromu bliže,
što bič mu — plamen — do smrti sažiže.

Skitnica vjetrova podnositi ćudi,
povazdan trpjet pičji narod ljudi.

U noćnoj samoći slušat kako crvi
dubu li, dubu... dok se kora mrvi...

Pa čemu onda: divan, stasit, vitak?
Igračka na vjetru, a crvima užitak!

Mjesečina

Mjesečina rasula se
kao svjetlo danje,
pa na podu, kroz zavjesu,
izatkala tkanje...

Tkanje čudno, tkanje divno,
bestjelesno, lako,
što putuje cijelom sobom
polako, polako...

Evo, sad se na stol penje,
a on — sav oživi:
nije više kao dosad
samo predmet sivi.

Trebalo bi cvrčka pozvat
da tkanje okuje,
da nikamo i nikada
ne bježi, ne putuje!

Ali cvrčci, vagabundi,
eh, gdje su — daleko:
izvan grada, za se piju
Mjesečevo mlijeko...

Slobodne im tamo staze,
do u beskraj duge —
a ovdje bi svi, zacijelo,
svisnuli od tuge.

Mjesečina otišla je,
ko da bila nije,
a vratila noć se tamna,
baš kao i prije.

Pjesme

(Josip Generalić)

Josip Generalić 1975

U novom gradu

Nađeš se tako u nekom novom gradu;
ništa o njem ne znaš, ali mnogo slutiš.
I dugo griješ neku toplu nadu
i ideš zanesen — čekaš, gledaš, šutiš...

Sve je za te novo, svježe, nepoznato:
ulice i kuće, krovovi i ljudi,
pa i samo nebo... Al možda baš zato
da si ovdje stranac osjećaj se budi.

A onda sve više osjećáš, u stravi,
da živiš, u stvari, sve praznijim životom,
i ne čekaš više — u snu ni na javi —
neki susret pravi baš za svakim plotom.

Čemu si i došo? Možda nisi trebo...
O, zašto nisi znao to i prije:
svuda iste zvijezde zatvaraju nebo
i isto sunce sve krovove grije.

I d e n j e

Zvezdano nebo, a mjesec pun:
bogato
trepti, kreće se diše...

Od sela do sela snježni drum:
ukleto.
Kamo? Iz tihog u tiše...

A šuma mračna. Diže se dim.
Nikoga,
znam da nikoga nema.

Ja drumom dalje, al srcem strepim:
za koga
nijema se lomača sprema?

Čemu tu srce, što bit će s njim...
Pitanje:
Kamo li ići, ne ići?

Taj tajni mjesec. Taj kobni dim.
Svitanje
možda i neće već stići.

Blago njemu

Blažen koji liježe mirno,
kom ni srce niti savjest lupa;
blažen koji grubo dirno
drugog nije, vjeran svima skupa.

Blažen koji smjerno ide
k cilju nekom, dalekom ma kako;
blažen čije oči sve ne vide,
kojem starjet i smrt čekat lako.

Blažen koga i nevini vole
čistim okom; nikad krivac suzi,
nikad u njem misli koje bole...

Blažen koji ravan svakom sluzi,
sluga sluzi, svjestan svega toga,
i bez boga ima svoga boga.